

عنوان مقاله:

تجلی زمان های مقدس، در ادبیات عرفانی (بر پایه اشعار منطق الطیر عطار)

محل انتشار:

پژوهشنامه اورمزد، دوره 12، شماره 57 (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 24

نویسنده:

فاطمه قوی نیت - کارشناسی ارشد زبان و ادبیات فارسی

خلاصه مقاله:

زمان به عنوان یکی از جلوه های آفرینش و هستی در آثار عرفا و بزرگان نمودهای گوناگونی از جزئی بودن، کلیت، دوام و تقدس دارد. در بیشتر اشعار عرفانی، کلیت زمان مورد نظر است نه وقتی خاص. در ادبیات عرفانی، سخن عارف با معبود و معشوق بی نیازی است که همه هستی به او نیازمندند. انسان برای بیان نیازهای خود نیازمند ابزاری از جمله زمان ها و مکان های مقدس است. زمان ها و مکان های مقدس یا مذهبی هستند مثل مکه و شب قدر، یا مربوط به ساختار اجتماعی و فرهنگی جامعه است مثل مقبره بزرگان که به مرور تقدس یافته اند. ابزارهای نیاز، به دلیل تقدسی که از ارتباط با خداوند پیدا کرده اند، مقدس بوده و وسیله تقرب به معبود محسوب می شوند. این پژوهش به بررسی مختصر تجلی گوناگون زمان در ادبیات عرفانی (بر پایه منطق الطیر عطار) پرداخته است.

کلمات کلیدی:

زمان مقدس، مکان مقدس، جلوه های تقدس، منطق الطیر، شب، سحرگاه

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1501991>

